

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2296/2017
29.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., као правних следбеника сада пок. ВВ из ..., које заступа пуномоћник Жељко Љубанић, адвокат из ..., против тужене ГГ АД ..., коју заступа пуномоћник Драган Матић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 565/16 од 03.03.2017. године, у седници већа од 29.08.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 565/16 од 03.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3190/10 од 21.05.2015. године, у ставу 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужила па је поништено решење тужене број АС ../. од 07.09.2009. године као незаконито. У ставу 2. изреке, обавезана је тужена да тужилама као правним следбеницима сада пок. ВВ исплати заостале личне дохотке и минули рад за период од давања незаконитог отказа 17.09.2009. године, па до повратка на рад по налогу инспекције 16.12.2009. године у месечним износима са каматом како је то ближе наведено у том ставу изреке све у року од осам дана по пријему отправка пресуде. У ставу 3. изреке, тужена је обавезана да тужилама накнади трошкове парничног поступка у износу од 102.460,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 565/16 од 03.03.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3190/10 од 21.05.2015. године, а захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби је одбијен као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је са правним претходником тужилаца сада покојним ВВ закључила уговор о раду на неодређено време уз уговорени пробни рад у трајању од шест месеци и то на пословима менаџера у ... и Пре истека периода пробног рада сада покојном ВВ је решењем тужене АЦ ../. од 07.09.2009. године отказан уговор о раду уз отказни рок од пет дана који започиње даном достављања решења. Решењем инспекције рада одложено је извршење решења о отказу уговора о раду до окончања судског поступка тако да сада покојни ВВ није радио од 17.09.2009. до 16.12.2009. године. Сматрајући да му је уговор о раду отказан незаконито, те да му због тога припада и накнада зараде коју је могао да оствари, тужилац је тужбом тражио да се поништи решење о отказу и да му тужена исплати накнаду зараде за наведени период. С обзиром да је тужилац ВВ преминуо у току трајања парнице, а да су тужиле оглашене за његовог наследника то су оне и преузеле даље вођење поступка. Нашавши да је решење о отказу уговора о раду незаконито, а пошто је путем вештачења утврђен износ накнаде зараде која би припадала покојном ВВ у наведеном периоду, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев у целини како је наведено.

Правилно су закључили нижестепени судови да је решење тужене о отказу уговора о раду сада покојном ВВ незаконито, те да отуда тужиле као његове правне следбенице имају право и на накнаду зараде коју би он остварио у наведеном периоду.

Одредбом члана 36. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/2005 и 61/05), а који је важио у време отказа уговора је прописивао да се уговором о раду може уговорити пробни рад који траје најдуже шест месеци као и да за време пробног рада послодавац и запослени могу да откажу уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од пет радних дана. Користећи наведено овлашћење тужена је тужиоцу у току трајања пробног рада дала отказ уговора о раду решењем које у образложењу не наводи разлоге за отказ уговора већ само констатује чињенице када је покојни ВВ засновао радни однос на неодређено време и да је по наведеној законској одредби односно члану 36. став 3. Закона о раду за време трајања пробног рада уговор о раду отказан. Основно спорно питање у овој парници је да ли постојала обавеза тужене као послодавца да у образложењу решења о отказу уговора о раду наведе разлоге за отказ. Неспорно је у конкретном случају да је покојни ВВ са туженом закључио уговор о раду на неодређено време, а у складу са чланом 30. поменутог Закона о раду. Уговор о раду у складу са чланом 36. може да садржи одредбу о пробном раду али та одредба не доводи у питање да се ту ради о уговору о раду којим се заснива радни однос. Према одредби члана 185. став 1. Закона о раду уговор о раду се отказује решењем у писменом облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку. Пошто је уговор о раду са уговореним пробним радом само једна врста уговора којим се заснива радни однос то поменута одредба члана 185. став 1. мора да се примењује и на отказ уговора о раду са пробним радом без обзира што у одредби члана 36. став 3. изричито не стоји да се уговор о раду којим је уговорен пробни рад отказује решењем које мора да садржи образложење. Ако решење о отказу уговора о раду мора да садржи образложење, по правној природи - суштини образложењем било којег правног акта, па

самим тим и решења о отказу уговора о раду, дају се разлози за доношење таквог решења односно за оно што је садржано у изреци тог решења. Пошто запослени против решења о отказу уговора о раду може да користи правна средства уколико то решење не би садржало образложење са разлозима отказа онда би запослени практично био лишен могућности да правно средство користи, па је управо и решење о отказу уговора о раду без образложења и само због те чињенице незаконито. Нема сумње да је одредба члана 36. став 3. тада важећег Закона о раду била недоречена па самим тим и недовољно разумљива али се у таквој ситуацији одредбе закона тумаче у складу са свим осталим одредбама закона циљним тумачењем. Потврда да је и решење о отказу уговора у овом случају морало да садржи образложење у којем би се навели разлози отказа је уследила и каснијим допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" 75/2014), јер је управо та законска одредба допуњена тако што је наведено да је послодавац дужан да образложи отказ уговора о раду са пробним радом.

Када се има у виду све напред наведено произилази да није прихватљив став изнет у ревизији да у конкретном случају послодавац није дужан да наводи разлоге за отказ уговора о раду као и тврдња да нижестепени судови нису разликовали отказ уговора о раду током трајања пробног рада и отказ након истека уговора о раду из члана 36. ст. 3. и 4. Закона о раду.

С обзиром да се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепених одлука, то је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић